



Joana

Joan Margarit

Nit de juny

Quan vaig sortir del cine ja era fosc.
En el vell pàrquing, sense llum, pujava
la rampa bruta i aspra
perquè havia aparcat a la terrassa.
El pendent era fort, també, dins meu:
eren els primers dies sense tu.
Però en arribar a dalt, a la intempèrie,
em vaig trobar un càlid silenci
al voltant de les ombres d'alguns cotxes:
les rajoles rogenques, les baranes
a,b delicats barrots senzills de ferro
i llaunes amb hortènsies.
En sortir a cel obert es va estripar
de sobte un vel i va sorgir la nit
d'un pati de mansana amb les eixides
i les il•luminades vidrieres.
Vaig aturar-me
sentint que eres a prop. Sentint que ja,
en qualsevol moment, podria fer sorgir
els tresors de la mort.